

PROGRAM

vid

EDVARD GRIEGS
ANDRA KONSERT

Torsdagen den 10 Mars 1904 kl. 8 e. m.

MEDVERKANDE:

Fru Grefvinnan Aina Mannerheim. Herr Tor Aulin. Aulinska Kwartetten.

Edvard Grieg:

1. STRÅKKVARTETT, op. 27, G-moll.
 - a) Un poco andante, Allegro molto ed agitato.
 - b) Romanze. Andantino.
 - c) Intermezzo. Allegro molto marcato.
 - d) Finale. Lento—Presto al Saltarello.

2. ROMANSER:
 - a) Spillemand.
 - b) Solveigs Vuggevise.
 - c) Borte.
 - d) En Svane.
 - e) En fuglevise.

3. LYRISKA STYCKEN, op. 43 för piano solo:
 - a) Schmetterling.
 - b) Einsamer Wanderer.
 - c) In der Heimath.
 - d) Vöglein.
 - e) Erotik.
 - f) An den Frühling.

4. ROMANSER:
 - a) Guten.
 - b) Ved Rondarne.
 - c) Prinsessen.
 - d) Vær hilset, I Damer.
 - e) Ved Moders grav.
 - f) God morgen.

5. SONAT N:o 3, op. 45, C-moll för violin och piano.
 - a) Allegro molto appassionato.
 - b) Allegretto espressivo alla Romanza.
 - c) Allegro animato.

Konsertflygel af C. Bechstein från Abr. Lundquists pianoetablissement.

Abr. Lundquists Kongl. Hofmusikhandel.
Malmtorgsgatan 8.

TEXTER

VID

EDVARD GRIEGS ANDRA KONSERT.

Spillemænd.

Til hende stod mine Tanker
hver en sommerlys Nat,
men Veien den bar til Elven
i det duggede Orekrat.

Hej, kjender du Gru og Sange,
kan du kogle den Deiliges Sind,
så i store Kirker og Sale
hun mener att følgde dig ind!

Jeg maned den Våde af Dybet;
han spilled mig bent fra Gud,
men da jeg var bleven hans Mester
var hun min Broders Brud.

I store Kirker og Sale
mig selv jeg spilled ind,
og Fossens Gru og Sange
veg aldrig fra mit Sind.

H. Ibsen.

Solveigs Vuggevis.

Sov, du dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.

Gutten har siddet på sin Moders Fang,
de to har leget hele Livsdagen lang.

Gutten har hvilet ved sin Moders Bryst
hele Livsdagen lang. Gud signe dig, min
Lyst!

Gutten har ligget til mit Hjerte tæt
hele Livsdagen lang. Nu er han så træt.

Sov, du dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge,
sov, du dyreste Gutten min.

H. Ibsen.

Borte.

De sidste Gjæster
vi fulgte til Grinden;
Farvellets Rester
tog Nattevinden.

I lifæld Øde
lå Haven og Huset,
hvor Toner søde
mig nys beruset.

Det var en Fest kun
før Natten den sorte;
hun var en Gjæst kun,
— og nu er hun borte.

H. Ibsen.

En Svane.

Min hvide Svane!
Du stumme, du stille;
hverken Slag eller Trille
lod Sangrøst ane.

Angst beskyttende
Alfen, som sover, —
altid lyttende,
gled de henover. —

Men sidste Mötet,
da Eder og Öjne
var lönlige Lögne,
ja da, — da löd det! —

I Toners Flöden
du sluttet din Bane.
Du sang i Döden;
du var dog en Svane!

H. Ibsen.

En Fuglevise.

Vi gik en deilig Vårdag
Alléen op og ned;
lokkende som en Gåde
var det forbudne Sted

Og Vestenvinden vifted,
og Himlen var så blå;
i Linden sad en Fuglemor
og sang for sine Små.

Jeg malte Digterbilleder
med legende Farvespil;
to brune Öine lyste
og lo og lytted til.

Öfver os kan vi höre
hvordet tisker og ler; —
men vi, vi tog et smukt Farvel,
og mödtes aldrig mer. —

Og når jeg ensam driver
Alléen op og ned,
så har for de fjærede Småfolk
jeg aldrig Ro og Fred.

Fru Spurv har siddet og lyttet
mens vi troskyldig gik,
og gjort om os en Vise
og sat den i Musik.

Den er i Fuglemunde;
thi under Lövets Tag
hver næbbet Sanger nynner om
hin lyse Forårsdag.

H. Ibsen.

Guten.

Du ferer vidt og du verdt tröytt
og Foten skjær.
Du græt, so Puta ofte blöytt
af Tårer er.
Med dette Salt du vaskas ut,
til dess du fær,
i deg den sleipe hvasse Lut,
som Livet tvær.

Då veit du, hvad det segja vil,
at döy ifrå
det, som Ein lagde Hugen til
og Elskan på.
Det Gröne såg du krullas turt
som Blom til Höy.
Det mindste var: hun visnat burt
di Ungdoms möy.

Dersom du ikke sviken var
so mangein Gang,
du Kjerleik aldrig sunget har
med rette Sang.
Du på Ruinerne må stå
af Livet dit,
först rigtig då du ret kan sjå
ikring deg vidt.

A. O. Vinje.

Ved Rondarne.

No ser eg atter slike Fjell og Dalar,
som deim, eg i min første Ungdom såg.
Og samma Vind den heite Panna svalar,
og Gullet ligg på Snjo, som för det låg.

Det är eit Barnemål, som til meg taler
og gjer meg tankefuld, men endå fjåg.
Med Ungdomsminne är den Tala blandad:
det ströymer på meg, så eg Knappt kan anda.

Ja, Livet ströymer på meg, som det ströymde,
når under Snjo eg såg det gröne Strå.
Eg dröymer no, som för eg alltid dröymde,
når slike Fjell eg såg i Lufti blå.

Eg glöymer dagsens Strid, som för eg
glöymde,
når eg mot Kveld af Sol eit Glimt fekk sjå,
Eg finner vel et Hus, som vil meg hysa,
når Soli heim til Notti vil meg lysa.

A. O. Vinje.

Prinsessen.

Prinsessen sad höjt i sit Jomfrubur,
Smågutten gik nede og bläste på Lur.
»Hvi bläser du altid, ti stille, du Små,
det hefter min Tanke, som vide vil gå
nu når Sol går ned.»

Prinsessen sad höjt i sit Jomfrubur,
Smågutten lod være at bläse på Lur.
»Hvi tier du stille? Bläs mere, du Små
det löfter min Tanke, som vide vil gå
nu når Sol går ned.»

Prinsessen sad höjt i sit Jomfrubur,
Smågutten tog atter og bläste på Lur. —
Da græd hun i Aftnen og sukkede ud:
»O, sig mig, hvad er det mig fejler, min
Gud!»

Nu gik Solen ned.

B. Björnson.

Vær hilset, I Damer.

Vær hilset, I Damer
længs Høisalens Bænke,
hvad vover jeg farende Svend?
Hvad drister min Fod sig,
hvad trøster mit Mod sig,
på hvad tør min Tanke det tænke?
At drikke den Vin, som I lader mig skjænke,
at lægge min Hånd i den fangende Lænke —
sig: er det ei hovedløs Sag?
I ser mig iaften, I så mig idag,
at komme og gå er den Farendes Sag.

Så væver vi Vadmel og lægger det sammen,
de Store så godt som de Små,
og danser og synger i Fællig og Gammen:
vi væver det Vadmel og lægger det sammen
og lader så Skytterne gå.

Hör Tonerne kalde,
forlad Eders Bænke
og fölg kun den farende Svend!
Med ham er hver Glæde
iaften tilstede
foruden al Arglist og Rænke,
han fører Jer Dans, når I blot vil betænke,
I fanger ham ikke i Bånd eller Lænke,
han tåler som Fuglen ei Åg.
I bandt ham for ofte, tilsidst blev han klog,
Tilgiv ham! men Tanken må have sit Sprog.

Så væver vi Vadmel og lægger det sammen,
En Skytte er Svenden som få! —
Hvor herligt at synges i Fællig og Gammen:
At væve det Vadmel og lægge det sammen,
og lade så Skytterne gå.

Holger Drachmann.

Ved Moders Grav.

Sov nu sødt, du lulle Mor,
sov nu sødt i Kisten inde,
tunge vore Tårer rinde
mens vi stæde dig til Jord.

Mat er nu dit Øjes Glar,
stum din Kjære, milde Stemme,
ak, men vi skal ikke glemme,
hvad for os du været har.

Aldrig bedre Hjerter slog,
aldrig bedre Hjærter bristet,
aldrig bedre Mor blev mistet, —
Herren gav og Herren tog.

Sov da, lulle Mor, i Fred.
Tak for hvad du var i Livet,
Tak for alt, hvad du har givet
af din rige Kjærlighed.

Otto Benson.

Godmorgen!

(Af Fiskerjenten.)

Dagen er oppe, Glæden tændt,
Mismodets Skyborg stormet og brændt,
over de glødende Fjelde
Lys Kongens Hærskarer tjelde.

»Oppe, oppel!»

Fugle i Lund,

»Oppe, oppel!»

Barnemund.

»Oppe» mit Håb med Solen.

Björnson.

Pris 10 öre.